

Verslag van de Commandant ter velde

Sectie 2 - De aanval op het hotel Britannia (Dit verhaal is ontvangen van de bevelhebbend officier van het bataljon welke deel was van de opvolgingsbrigade tijdens de aanval op Vlissingen beschreven in sectie 1.)

37. "Mijn bataljon stak ongehinderd over naar Vlissingen op de nacht van 1/2 november en de volgende dag namen wij posities over in de stad die al gewonnen waren door de commando.

38. "Om ongeveer 21.30 uur op 2 november ontving ik het bevel om een Duitse vesting en hoofdkwartier gevestigd in het hotel Britannia (zie Map 2) aan te vallen. Het uur U voor deze aanval was vastgesteld op 03.15 uur op 3 november, zodat het samen zou vallen met een overzeese landing van de commando aan de verre kant van het gat in de zeemuur ten noordwesten van Vlissingen, maar deze commandoaanval werd later geannuleerd.

39. "De afstand tussen de voorwaartse posities en het doel was ongeveer een mijl, en het tussengelegen terrein was, voor zover bekend, onder water. De waarschijnlijke diepte van het water op het tijdstip van de aanval kon niet worden achterhaald, gezien het water gebonden was aan de getijden en de diepte per uur veranderde. Verwacht werd dat dit echter niet hoger zou zijn dan 45 cm. Er werd aangenomen dat het doel zelf werd bezet door ongeveer vijftig Duitsers, en onderweg werd weinig verzet verwacht.

40. "De aanvallende macht bestond uit drie geweer dragende compagnies samen met vijftien mannen van het transportpeloton, afgestegen en opgedeeld in twee smaldelen, van wie elk bewapend was met drie lichte machinegeweren en een PIAT; één reserve bataljon was dichtbij ter ondersteuning. Het restant van het bataljon moest in Vlissingen blijven, waar een compagnie in gevecht was en niet kon worden teruggetrokken. Er was geen enkele vorm van transport beschikbaar voor de operatie, hoewel drie M29 *Weasel'* voertuigen kwamen, gevolgd door lichte landingsvaartuigen voor het geval deze nodig waren. Nog twee M29 *'Weasel'*

voertuigen werden later gestuurd om slachtoffers te ontruimen. Ondersteuning van het vasteland bestond uit samenkomsten, eerst door twee middelgrote regimenten van 01.45 tot 02.10 uur, en later door vier veldregimenten van 02.45 tot 03.15 uur. Twee artillerieofficieren, allebei met een Nr. 22 draagbare radio, vergezelden het bataljon van het

kwartier. Alle betrokkenen bij de operatie waren zorgvuldig geïnstrueerd door middel van grootschalige straatkaarten, verdedigingsdrukken, en luchtfoto's. Elke man droeg 150 ronden van SAA-ammunitie en meer granaten dan normaal. Ze droegen enkel de noodzakelijke uitrusting die nodig was voor het dragen van alle ammunitie. 'Mea Wests' werden gedragen onder windjekkers en hebben waarschijnlijk verscheidene levens gered.

41. "Het bataljon vertrok om ongeveer 01.45 uur op 3 november en arriveerden op onze voorste posities zonder incident. Echter, onmiddellijk na ze te passeren, werden wij geconfronteerd met water. De gemiddelde diepte was 90 cm op de weg zelf en tot 150 cm of meer aan beide kanten van de bestrating. Hoewel het een heldere nacht was met een volle maan, belemmerde het water de van tevoren uit gestippelde route. Daarbij hadden de ook invloed op onze communicatie. Het resultaat hiervan was, dat de voortgang aanzienlijk vertraagd werd. Evenmin was het water het enige obstakel waar het bataljon mee te kampen had, want zodra wij het water betraden, werden wij geconfronteerd met bombardementen en

1 Projector, Infantry, Anti Tank

waren wij genoodzaakt om, waar het kon, dekking te zoeken totdat de artillerieofficieren hun Nr. 22 draagbare radio konden monteren op het droge en de mogelijkheid konden vinden om contact te maken met het vasteland. Zodra dit was gebeurd hielden de bombardementen op en konden wij opnieuw verder gaan.

42. "Het plan was om vanaf het noorden aan te vallen met twee compagnies en dat de derde compagnie samen met de twee afgestegen smaldelen van het transportpeloton dekkingsvuur van de flanken zou bieden. De startlijn was een voorstedelijke straat ongeveer driehonderd meter vanaf het doel. Toen het bataljon zich opstelde aan de startlijn, rapporteerde de voorste compagnies dat het water vóór hen 150 cm diep was en een sterke stroming had. Ze begonnen daarna met het verkennen van alternatieve routes en snel rapporteerden zij dat ze een weg hadden gevonden via het noordoosten. Ze waren binnen 75 meter van hun eerste doel, een bunker aan de voet van een steile ophoging onder het hotel. Aangezien er tot nu toe geen vijandig verzet was gezien, beval ik de twee voorste compagniecommandanten om snel een plan te maken en aan te vallen. De aanval, onder dekkingsvuur van lichte machinegeweren en de PIAT gericht op de bunker

vanuit dichtbijgelegen huizen, ging in om 04.15 uur en slaagde snel. De bunker was veroverd en er waren vijftig gevangenen genomen. Snel daarna forceerden twee pelotons hun weg naar het hotel - een enorm gebouw aan de zee kant - en begonnen met het ontzetten van de vijand van hun vesting.

43. “Het was nu ongeveer 07.00 uur, het begon licht te worden en de vijand was volledig ontwaakt. Er waren al zestig gevangenen genomen, maar er was nog sterk verzet. Alle gebouwen waren bezet met sluipschutters; een machinegeweer en een 20 mm artillerie waren geplaatst op het dak van het hotel, en nog een machinegeweer en 20 mm artillerie hadden het

uit naastgelegen bunkers. Toen het daglicht aanbrak zagen wij dat het hotel en de naastgelegen gebouwen compleet omringd waren met een betonnen loopgravensysteem. De Duitsers hadden alle routes naar het hotel gedekt. Behalve onmiddellijk in de luwte van de steile ophoging die hier voorafgaand is benoemd, was er geen beschutting.

44. “De situatie werd nu een beetje lastig. Niet alleen waren de Duitsers aanwezig in groten getale, ze vochten hard en waren goed beschermd door beton, maar twee van onze compagniecommandanten waren gesneuveld en het was moeilijk om de vooruitgang van de pelotons te peilen vanuit het hotel. Het was niet praktisch om hulp in te roepen voor vuursteun, aangezien onze troepen in een hevig gevecht gewikkeld waren met de Duitsers. Het huis bezet door het bataljon hoofdkwartier trok de aandacht van de vijand en het was hierdoor noodzakelijk om ergens anders naar toe te verhuizen. Op dat moment stuurde ik een intelligentieofficier terug naar het hoofdkwartier van de brigade om rapport op te stellen en meer ammunitie te sturen in een M29 ‘Weasel’. Ik liet de communicatieofficier achter met de opdracht om het bataljon hoofdkwartier te verhuizen en ben zelf voorwaarts gegaan om te zien wat er gaande was. Ik was in zicht van het gevecht en had net gesproken met enige overgebleven compagniecommandant toen ik geraakt werd. Dit was om ongeveer 08.00 uur.

45. “Het tij van het gevecht begon nu te keren. Het bataljon, onder het bevel van de overlevende compagniecommandant, die bewees dat hij de verantwoordelijkheid die hij in zijn schoot geworpen kreeg aankon, nam geleidelijk alles over. Naarmate de bunkers werden gereduceerd en de loopgraven aangevallen, gaven steeds meer en meer Duitsers zich over. Het hotel stond nu in brand. Het brandde hevig en om 10.00 uur was alles voorbij, behalve het opruimen van een geïsoleerde post en zwervende sluipschutters en ook deze taak was volbracht om 12.00 uur. Vijftig dode Duitsers werden geteld, en prominent onder de ongeveer zeshonderd tellende gevangenen was Kolonel Reinhart, commandant van het Vlissingse

garnizoen. Onze eigen slachtoffers waren twee officiers en zeventien andere rangen, onder de gewonden waren één officier en zestig andere rangen. 46. “De operatie was een succes, ondanks de getijden en de onverwachte kracht van de vijandige oppositie. Ik schrijf dit succes toe aan twee factoren. Ten eerste, dat elke man wist wat van hem verwacht werd, en ten tweede, de uitstekende manier waarop ondergeschikte aanvoerders de leiding overnamen toen het nodig was. Ze hebben goed gebruik gemaakt van de lessen die zij geleerd hebben tijdens hun lange opleiding.”